

З міста Касл-Рок до «Касл-В'ю» ведуть три шляхи: 117 траса, Плезент-роуд і Сходи самогубців. Щодня цього літа — так, навіть у неділю — дванадцятирічна Гвенді Пітерсон підіймається цими сходами, які тримаються на міцних (хоч уже й іржавих від часу) гвинтах і змінюються вгору вздовж урвища. Перші сто сходинок вона проходить спокійним кроком, дріботить по наступних ста, а останні сто п'ять змушує себе пробігти, скрутившись, як каже її тато, у три погібелі. Нагорі вона схиляється, розпашіла, обперши руки об коліна, на щоки поналипали пропітнілі пасма волосся (під час цього останнього відрізка її хвостик постійно розкуйовджується, як би туго вона його не зав'язувала), відсапується, ніби старий тягловий кінь. Хоча деякі покращення все ж відбулися. Випроставшись і дивлячись униз уздовж тіла, вона вже бачить кінчики своїх кросівок. Ще в червні, в останній день навчання, на який також припав її останній

день у касл-рокській початковій школі, це їй не вдавалося.

Пропітніла сорочка прилипла до тіла, але, у цілому, відчувається вона доволі добре. У червні, щоразу, як вона досягала вершини, їй здавалося, що от-от помре від серцевого нападу. Поблизу чутно викрики дітлахів на ігровому майданчику. Трохи оддалік лунає цокання від удару алюмінієвою биткою по бейсбольному м'ячу; там хлопці зі Старшої ліги тренуються до благодійного матчу на День праці.

Вона витирає окуляри хустинкою, яку саме з цією метою тримає в кишені сорочки, коли її хтось кличе:

— Агов, дівчинко! Ходи-но сюди на хвилику. Нам з тобою треба побалакати.

Гвенді вдягає окуляри — і розмитий світ знову набуває чіткості. У затінку на лаві, обіч гравійної доріжки, яка веде від сходів до парку культури й відпочинку «Касл-В'ю», сидить чоловік у чорних джинсах, чорному піджаку, ніби від костюма, і білій сорочці, розщібненій на верхній гудзик. На голові в нього маленький охайний чорний капелюх. Ще настане час, коли Гвенді снитимуться жахіття про той капелюх.

Цього тижня чоловік сидів тут на лавці щодня, завжди читаючи одну й ту ж книжку («Веселка тяжіння»¹ — товста і вкрай складна з вигляду), але до сьогодні нічого їй не казав. Гвенді сторожко розглядає його.

— Мені не можна розмовляти з незнайомцями.

— Це чудова порада.

На вигляд він одного віку з її татом, мабуть, десь тридцяти восьми років чи щось таке, і не видається лихим. Щоправда, те, що спекотного серпневого ранку він сидить одягнений у чорний піджак, уже робить його, на розсуд Гвенді, потенційним диваком.

— Мабуть, це мама дала її тобі.

— Тато, — каже Гвенді.

Аби дістатися до майданчика, треба пройти повз незнайомця, і якщо він дійсно дивак, то може спробувати схопити її, та це дівчину не турбує. Зрештою, надворі білий день, поряд ігровий майданчик, де вдосталь людей, тож її почують.

— У такому разі, — каже чоловік у чорному піджаку, — дозволь представитись. Я Річард Ферріс. А ти...

---

¹ Роман американського письменника Томаса Пінчона (1937).
(Тут і далі прим. пер.)

Вона вагається, тоді задумується, яка з того шкода?

— Гвенді Пітерсон.

— Ну от. Ось ми й знайомі.

Гвенді хитає головою.

— Імена — це ще не знайомство.

Він закидає голову і сміється. Цей сміх абсолютно чарівний у своєму щирому прояві доброго гумору, і Гвенді не може не усміхнутися. Хоча все ще й тримає дистанцію.

Він наводить на неї палець, ніби пістолет: пух.

— Це гарно. *Ти* молодець, Гвенді. І раз ми вже почали, то що це в тебе за ім'я?

— Комбінація. Тато хотів, щоб було Гвендоліна — так звали його бабусю, — а мама хотіла Венді, як у «Пітері Пені». Тож вони зійшлися на такому. А у вас зараз відпустка, містере Ферріс?

Бо все скидається на те; зрештою, вони ж бо в Мейні, а Мейн величає себе Столицею відпусток. Це пишуть навіть на номерних знаках.

— Можна сказати й так. Я подорожую то тут, то там. Цього тижня в Мічигані, наступного — у Флориді, а тоді, може, заскочу на Коні-Айленд¹

---

¹ Півострів у Брукліні, Нью-Йорк.

на редхот¹ і поїздки на «Циклоні»². Я з тих, кого можна назвати бродягою, і Америка — мій терен. Приглядаю за певними людьми і час від часу навідую їх знову, щоб подивитись, як у них справи.

«Клац», — стукає битка десь із-поза майданчика і чуються оплески.

— Що ж, було приємно побалакати з вами, містере Ферріс, але мені справді треба йти...

— Побудь ще трохи. Розумієш, ти одна з тих, за ким я зовсім віднедавна приглядаю.

Це мало б прозвучати лиховісно (так воно і є, зрештою), та він усе ще посміхається навздогін до свого сміху, його погляд жвавий, і якщо він і справді якийсь Збоченець Честер³, то гарно приховує це. Як це роблять найвправніші з них, припускає вона. Заходь у мою хатинку, сказав павук до мухи⁴.

— У мене є теорія щодо вас, міс Гвенді Пітерсон. Сформована, як і всі найкращі теорії, після ретельних спостережень. Хочете почути її?

---

¹ Redhot — хот-дог, візитна картка Коні-Айленду, який вважається батьківщиною цієї страви. Винайшов хот-дог німецький емігрант Чарльз Фельтман наприкінці XIX століття.

² Славетна американська гірка у Брукліні, Нью-Йорк. Збудована 1927 року, входить до Національного реєстру історичних місць США.

³ Chester the Molester — персонаж однойменної серії коміксів з журналу «Hustler» про пригоди Честера, який чіпляється до дівчаток і молодих жінок.

⁴ Непряма цитата з вірша Мері Говітт «Павук та муха».

— Мабуть, так.

— Я помітив, що ти трішки повненька.

Напевно, він бачить, як вона напружилась від цих слів, бо здимає руку і хитає головою, ніби кажучи «не так швидко».

— Можливо, ти навіть вважаєш себе товстою, бо ж дівчата й жінки в нашій країні мають дивні думки щодо свого вигляду. ЗМІ... Ти знаєш, що значить «ЗМІ»?

— Авжеж. Газети, телевізор, «Тайм» і «Ньюз-вік».

— Саме так. Отже. ЗМІ кажуть: «Дівчата, жінки, ви можете стати ким забажаєте в цьому чудесному новому світі рівності, за умови, що, випроставшись, можете бачити кінчики пальців своїх ніг».

«Він *точно* спостерігав за мною, — думає Гвенді, — я ж бо роблю це щодня, діставшись до вершини».

Вона шаріється. Не може нічого вдіяти з цим, але барва — лише ззовні. Усередині ж у ній вирує виклик. Це саме те, що змусило її поставити на перше місце пробіжку сходами. Це і Френкі Стоун.

— Моя теорія полягає в тому, що хтось дражнив тебе через твою вагу, або через те, як

ти виглядаєш, або і те, й інше, і ти вирішила показати їм. Близько? Може, не точно в яблучко, зате ж у мішень влучив?

Може, тому, що це незнайомиць, їй напрочуд легко було розповісти йому те, у чому не зізнавалася ще жодному з батьків. Чи, може, це через його сині очі, допитливі й цікаві, але без злостивості в них — принаймні такої, яку можна помітити.

— Один хлопець у школі, Френкі Стоун, почав називати мене Гуд'їр. Ну знаєте, як...

— Як дирижабль. Так, я знаю дирижаблі «Гуд'їр».

— Ага. Френкі — смердючка.

Вона вже думає розповісти чоловіку про те, як Френкі набундючено походить по майданчику, приказуючи: «Френкі Стоун — крутий пацан! Хуем розбиває жбан!», але вирішує не робити цього.

— Інші хлопці також почали називати мене так, а потім і кілька дівчат підхопили. Не мої подруги, інші. Це було в шостому класі. Наступного місяця починається середня школа, і... ну...

— Ти вирішила, що не дозволиш цьому прізвиську переслідувати тебе там, — каже міс-